

Учітьсь,
читайте,
І чужого
научайтьсь,
Й свого
не цурайтись.

Т.Шевченко

У номері:

Салюти миру 1

Ніхто
не забутий,
ніщо не забуте 2

Будні
«Козацької
республіки» 3

Художня
палітра 4

Сторінка
ерудита 4

ДРУЖН@ 7я

Газета дитячо-юнацької організації "Козацька республіка"
та педагогічного колективу
Прилуцької загальноосвітньої школи I-III ступенів № 7

№ 9 (19)

Травень 2015

САЛЮТИ МИРУ

В дні травневі, мріями багаті,
Коли щастя хлюпає з пісень,
Ми щороку зістрічаєм свято -
Перемоги радісної день.

І встають у пам'яті дороги,
Ті, що довелося нам пройти,
Щоб багрянний прапор Перемоги
Над рейхстагом гордо пронести.

І живуть у пам'яті народу
Його вірні дочки і сини,
Ті, що не вернулися з походів
Грізної, великої війни.

Їх серцям - віками пломеніти
На червоних наших прапорах,
Їх думкам - перемагати і жити
В наших творчих думках і ділах.

Їх життя, їх помисли високі,
Котрим не судилось розцвісти,
Закликають мир ясний і спокій,
Як зіницю ока, берегти.

І тому, коли надходить свято, -
Кожен рік у травні, навесні, -
Наші грізні бойові гармати
Салютують миру - не війни.

Василь Симоненко

*Війна закінчена лише тоді, коли похований
останній солдат.*

О.Суворов

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Розповідь про мого відважного прадіда

На цій фотографії я зі своїми прадідусем та прабабусею. Звичайно, я їх не пам'ятаю, але дуже багато чув від бабусі про мужність та хоробрість свого прадідуса.

Мій прадід, Хорт Олексій, народився в м. Прилуки, у сім'ї коваля. Бабуся розповідала, що ще з дитячих років він старанно допомагав у ковальській справі батькові, адже великій родині, що складалася з 15 осіб, було важко в ті роки. Проте, незважаючи на труднощі, сім'я була дружною та життєрадісною.

Але радість та спокій родини тривав недовго. Страшна звістка про початок війни змусила мого прадіда стати на захист Вітчизни. Воював прадідусь Олексій відважно, заслужив почесну нагороду - медаль «За бойові заслуги». Пізніше був нагороджений численними ювілейними медалями й ордена-

ми. Його шанували та завжди запрошували на урочисті свята, присвячені Дню Перемоги.

Пишу це для того, щоб усі мої ровесники шанобливо ставилися до своїх предків, адже саме вони завоювали наше мирне сьогодення

Назар Ведмідський, учень 5 класу

Бабусині спогади

9 травня ми всі святкуємо День Перемоги. Я перекажу спогади моєї бабусі про війну. Ось що вона розповідала.

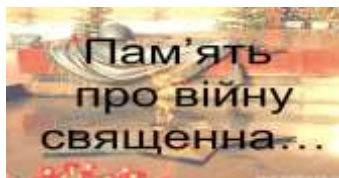
Сьогодні, згадуючи ті грізні роки, я розумію, що вижили ми якимось дивом у страшну Велику Вітчизняну. Дитинство наше – дітей війни – далеке від безхмарного дитинства дітей сьогоднішніх. Коли почалась війна, мені було 12 років. Дуже добре пам'ятаю, як над нашою хатою пролітали військові літаки. Вони летіли дуже низько. Мене це дуже лякало. Село наше було окуповане. Фашисти оселилися в кращих будинках, тому деякі односельці жили в погребках. Серед німців різні були люди. Були й нестерпно огидні, що знущалися з людей. Були й такі, хто допомагав нам вижити. Молодь вивозили до Німеччини працювати.

Один випадок запам'ятався мені на все життя. Якось увечері німці зігнали до нашої хати трьох сусідських жінок та змусили куховарити. До моєї мами підійшов один німець і сказав, що краще сховати двох старшеньких

дітей, а то їх можуть розстріляти. Це були мої брат та сестра. Мама зачинила їх у погребі. Менших дітей сховали під піч. Німці відпочивали до ранку та все говорили про якусь «Ваницю», а коли почало світати, швидко зібрались та почали допитуватися, де старші діти. І тут ми почули гучні вистріли: то з боку села Іваниця їхали танки, а за ними йшли наші солдати. Пам'ятаю, як німці ховалися під стріхами хат, із жахом дивлячись на ці танки. А люди з радістю побігли зустрічати солдатів.

Дорогою ціною дісталася Перемога. Пройдуть роки, змінюватимуться люди, покоління. Настане час, коли зовсім не залишиться живих свідків того страшного лихоліття. І від нас усіх залежить, щоб жила пам'ять про них, про їхні подвиги, про жорстоку й бездушну війну, яка забрала життя мільйонів людей, принесла лихо й горе на нашу українську землю. Пам'ятаймо, що без пам'яті немає майбутнього. Уклонімося ж тим, хто поліг у бою... Хто прикрив рідну землю собою.

Олександр Харечко, учень 5 класу

Війна перетворює на диких звірів людей, народжених жити братами. Вольтер

Будні “Козацької республіки”

Збережемо пам'ять про подвиг

Сучасному молодому поколінню важливо усвідомлювати, якою ціною дісталася Перемога. Це потрібно не тільки для того, щоб поклонитися силі духу й мужності захисників Батьківщини, а й для того, щоб прийняти від них естафету великої відповідальності за долю своєї Вітчизни, за майбутнє наступних поколінь.

Саме тому учні 5-11-х класів відвідали урок мужності “Збережемо пам'ять про подвиг”, присвячений Дню пам'яті та примирення та 70-

річчю Перемоги над нацизмом у Європі.

Друга світова війна... Її сторінки - це руїни й згарища, зриті бомбами лани, сльози дітей та матерів. Кожен день – як рік. Кожен рік – як століття.

Це була священна битва, що принесла людству визволення від нацистської нечисті, повернула землі догоочікуваний мир.

**Лариса Коломійченко,
педагог-організатор**

Пам'ятаємо завжди

Саме під таким девізом пройшла година пам'яті “Пам'ятаємо. Пишаємося. Вшановуємо”, присвячена вчителю нашої школи, ветеранові II світової війни Котолову Леонідові Григоровичу. Учні 1-А та 8-А класів об'єдналися, щоб згадати буремні роки війни й проїнятися духом того часу. На годині пам'яті були присутні доньки ветерана Неля Леонідівна та Олена Леонідівна, а також правнуки Тетяна Хоружа, учениця 8-А класу, та Михайло Хоружий, учень 1-А класу. Саме вони відкрили в школі пам'ятний стенд «Пам'ятаємо завжди», присвячений їхньому батькові та прадіду.

Л.Г.Котолов служив штурманом у складі 18

-ї повітряної армії дальньої дії. Брав участь у Сталінградській битві, у форсуванні Дніпра, у військових операціях на Курській дузі, на Україні, у Білорусії, Угорщині, Польщі. Війну героїчно закінчив у Берліні. Нагороджений багатьма орденами та медалями, у тому числі орденами Червоної Зірки та Вітчизняної Війни I та II ступенів.

У нашій пам'яті він залишиться інтелігентною людиною, справжнім джентльменом, чудовим оратором.

Він розписався на Рейхстазі

Серед тисяч солдатських автографів на стінах Рейхстагу чимало українських імен та прізвищ, назв міст та селищ. Є серед них і назва нашого рідного міста. Її з гордістю залишив наш земляк Борис Миколайович Котеленець як підсумок про той нелегкий до Європи шлях, що висотав усі сили до останку.

У День пам'яті та примирення учні 1-Б класу зустрілися з мужнім ветераном. Затаму-

вавши подих, діти слухали про страшні часи, які прийшлося пережити людям, щоб здобути перемогу над нацизмом. Першокласники подякували фронтовикові за розповідь та пообіцяли пам'ятати всіх, кого забрала війна, хто виніс на своїх плечах роки окупації, хто відроджував свій край, адже пам'ять робить людей сильнішими!

**Валентина Діденко, класний керівник
1 класу**

Або людство покінчить з війною, або війна покінчить з людством. Д.Кеннеді

Сторінка ерудита

Добірка фактів про Другу світову війну

- Друга світова війна стала найстрашнішою в історії людства. Вона забрала найбільше життів, знищила найбільше міст, у ній взяла участь кожна четверта країна світу.
- Найбільші людські втрати поніс СРСР: близько 21 мільйона людей. 80% радянських чоловіків, які народилися в 1923 році, не пережили війну.
- Сталінградська битва вважається найбільш кровопролитною битвою в історії людства. За різними даними, у ній загинуло від 800 000 до 1 600 000 людей.
- За час блокади Ленінграда загинуло більше людей (військових та мирних), ніж американських та британських солдат за всю війну.
- Битва в Арденнах забрала життя 80 000 американських солдат. Це найбільш кровопролитна битва США в Другій світовій війні.
- В армії США проходили службу 600 000 євреїв. 35 000 загинули, зникли чи потрапили в полон. 8000 загинуло в бою, але тільки 2 євреї отримали медаль “За відвагу”.
- Ірландія під час війни зберігала нейтралітет. Це єдина країна, яка після смерті Гітлера висловила співчуття.
- Гітлер вважав своїм головним ворогом не Сталіна, а диктора Левітана. За його голову він давав нагороду в 250 тисяч марок.
- Місто Нагасакі, на яке скинули атомну бомбу, не було ціллю американських військових. Бомбардувати планували місто Кокуру, але через захмарене небо над місцем бомбардування маршрут та ціль було змінено.

Канцелярія інформації

Художня палітра

Пам'ять вічно жива

Вареник Наталія,
9-А клас

Богдан
Олександр,
7-А клас

Куліш Андрій,
8-А клас

Гуржій Вікторія,
8-А клас

Немає нічого радіснішого за перемогу. Цицерон

